

احمد بھایار رسول اللہ ان لی حمارا و ان لمذا بقرہ و ان بقرۃ قلت حماری فید رجل
 من الحاضرین فقال لا خوان علی الہبایم فتال صلم اقض بنیها باعلیٰ فقال علی المعاکا نہیں
 ام مشدود دین ام احمد بھاشد و الا ضریل فقا اماں الحمار مشدود و اما بقرۃ قتل
 و صاحبها سعما فتال علی صاحب البقرۃ فنمان فاقر رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله و قصی
 قضاہ و از آنچی آئست چون حضرت مجتبی الوداع ادا فرمودند حضرت علی مرتضی درین بود
 و از آنچی اراده جمع مسود و پیش آنحضرت رسید و احرام باین مضمون شعقدر ساخت که
 الکت بمالی پرسول اللہ صلم و باہدی کثیر بکر قد و مسود و جناب نبوی او را باخود
 در ہدی شریک ساختند اخرج سلیمان عبده اللہ بن الحارث الکندی قال شهدت
 رسول اللہ شفی مجتبی الوداع و اتی المزر فتال ادھی ابا حسن فدمی لعلی فتال لغد بالل
 المحترم و اخذ رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله با علا ہائمش طغنا بہا البدن فلما فرغ عکب بعلته
 داروف خلیا برا فی ازال الخوارچون از مجتبی الوداع مر جبت فرمودند و غدر پر خشم
 خطبه خوارق متصدقین الہمار فضائل حضرت علی مرتضی علیہ السلام اخرج الحاکم و ابو عمر
 دغیرها و هذ القظی الحاکم عن زیدین ارتقی مسارح رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله من
 مجتبی الوداع و نزل غدیر خم بر جا و تم فتال کانی قد و میت فاجبت افی قد رکت
 فیکم العظیم احمد بھا البر من الآخر کتاب اللہ تعالیٰ و عتری فانظر و کیف تخلفو فی
 یعنی احوالی تیر قاحتی یہ داعی الحوض ثم قال ان اللہ عز و جل سول المی دان اموی
 کل مومن شم اخذ سید علی فتال من کشت ولیہ فیدا ولیہ اللہم و آل من الاله دعا دین

19

عَادَهُ وَفِي مَسْنَدِ اَحْمَدَ وَسَبَرِ الْحَاكِمِ عَنْ اَبْنِ عَبَّاسٍ كَذَنْتُ مُولَّا فَعْلَى مُولَّا وَ
حَاكِمٌ عَنْ زَيْدٍ بْنِ اَرْقَمٍ يَا اَبِيهَا النَّاسُ اَنَّ اَشْدَرَ مُولَّا وَآلَّ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي اَنَا اَوْلَى
مِنَ النَّفْسِهِمْ فَمَنْ كَذَنْتُ مُولَّا وَفَهْزَ اَمْوَالَهُ اللَّهُمَّ وَآلَّ مِنْ وَالاَهُ وَعَادَهُ عَادَهُ طَبَرَانِي
فِي الْكَبِيرِ بَيْنَ حِجَّةِ عَنِ اَبِي الطَّفْلِ عَنْ خَدْرِيَّةِ بْنِ سَيِّدِ وَنَبِّهِ وَالْخَطَبَةِ طَوْلَيَّةِ وَفِيهَا اَسْتَمَّ
تَعْلِمُونَ اَنِّي اَوْلَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنَ النَّفْسِهِمِ السُّتُّرَ تَعْلِمُونَ اَنِّي اَوْلَى بِكُلِّ مُؤْمِنٍ مِنَ النَّفْسِهِمِ
اللَّهُمَّ كَذَنْتُ مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا وَاللَّهُمَّ وَآلَّ مِنْ وَالاَهُ وَعَادَهُ عَادَهُ وَفِي مَسْنَدِ
احْمَدَ عَنْ الْبَرَارِ بْنِ غَازِبٍ وَزَيْدِ بْنِ اَرْقَمٍ يَا بَرِّهَةِ الْأَسْتَ اَوْلَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنَ النَّفْسِهِمِ
كَذَنْتُ مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا وَاهْمَدَهَا بْنَ جَاهَنَ وَالْحَاكِمُ عَنْ اَبْنِ عَبَّاسٍ عَنْ دَيْرَهَهُ مِنْ كَذَنْتُ
مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا وَاللَّهُمَّ وَآلَّ مِنْ وَالاَهُ وَعَادَهُ عَادَهُ اَحْمَدُ وَالْطَّبَرَانِي عَنِ الْيَوْبَ
وَحْجَجِ صَنِيْعِهِ عَنْ هَلْيَ وَزَيْدِ بْنِ اَرْقَمٍ وَعَمِيشِينِ رَجُلَيْمِنَ الصَّحَابَةِ وَالْطَّبَرَانِي فِي الْكَبِيرِ
عَنِ الْطَّفْلِ عَنْ زَيْدِ بْنِ اَرْقَمِ الْأَنَّ اَشْدَرُ الْأَنَّ وَانَا اَوْلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ مِنْ كَذَنْتُ مُولَّا فَعْلَى
مُولَّا وَفِي الْمَشْكَاةِ عَنِ الْبَرَارِ بْنِ غَازِبٍ وَزَيْدِ بْنِ اَرْقَمٍ اَنَّ دَحْلَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
لَمَّا قَاتَلَ بَعْدَ يَرْخَمَ اَخْدَرَ بَيْهِ صَلَوَاتُ اَشْدَرُ عَلَى نَبِيِّنَا وَعَلَيْهِ فَقَالَ السُّتُّرَ تَعْلِمُونَ اَنِّي اَوْلَى
بِكُلِّ مُؤْمِنٍ مِنَ النَّفْسِهِ فَالْوَابِي فَقَالَ اللَّهُمَّ كَذَنْتُ مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا وَاللَّهُمَّ وَآلَّ مِنْ وَالاَهُ
وَعَادَهُ عَادَهُ فَلَقِيْرَ عَبْرِيْرَ عَبْرِيْرَ فَقَالَ لِهِ پَيْا يَا اَبْنَ اَبِي طَالِبٍ صَسَّتُ وَسَيِّئَتُ
كُلِّ مُؤْمِنٍ وَمُؤْمِنَةٍ وَدَاهَ اَحْمَدُ وَحْنَ زَيْدِ بْنِ اَرْقَمٍ اَنَّ عَبْنِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَذَنْتُ
مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا وَرَوَاهُ اَحْمَدُ التَّرْذُلِيُّ فِي الصَّوْعَقِ فَالْمَلِكُوْمُ يَوْمَ فَدَرَخَمَ كَذَنْتُ مُولَّا وَفَعْلَى مُولَّا

اللهم وَالله وَعِادُونْ عَلَوَاهُ الْحَدِيثُ وَاهْمَانُهُ كُثُرٌ مِنْ طَلاقِ حَسْبٍ حَسْبٍ وَصَنْ

حَسْبٍ لِتَحْجِيَّنْ جَلِيلَ حَدِيثِكَهُ طَلاقِ مُتَعَدِّدٍ وَارْكَشَهُ امْرِيَّتِ

چون سولیز حسْلِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاللَّهِ وَسَلَّمَ از که مر حبّت فرمود و بمنزل خدیر حکم که از نویم
جحفه میان کرد و عدینه واقع است رسیده و سویے باران کرد و فرمود اتم علمون

آنی اولی بالمومنین من انفسهم آیا میداید شاکه من دوست ترمیم بوسنان از زمانها

ایشان چنانکه در قرآن مجید هم ذکور است که النبی ولی بالمومنین من انفسهم و در

روایتی آمره است که سه بار این لفظ را تکرار فرمود و معنی آنست که من مر

بنیکنم بوسنان را مگر با پنجه که صلاح و نجات و خیرت دنیا و آخرت ایشان و ران

باشد بخلاف بخوبی ایشان که کامیاب بشر و فدا و نیز میخواشد قالوا بی لغتند صد کپری

تو نزد پیک ترین دوست ترین بوسنان از بخوبی ایشان هست و در روایتی

آمره است که فرمود کویا مر ایان عالم خواهد نزد و من احباب نودم به اینید که

من میان شماد و ام غلیم سیگزارم که ایکے از دیگرے بزرگ تر است قرآن و

اہل میت من و بینید و احتیاط کنید که بعد از من باین د و امر حکوم سلوک خواهند

در عایت و حقوق آنرا بچکیزیت او اخواهند بخود و آن د و امر از یکدیگر جدا اخواهند

ما بر لب حوض کوشیده بمن شد ایکاه فرمود که خدا مولای من هست و من مولایه جمیع

بومنا نم بعد ازان دست علی صلوات امشی بینا و علیه را پیرفت و فرمود اللهم

من گفت سلام و فعال مولاه خدا و ندا کسی که من مولای اور کم علی مولایی اذ است

آن پیش از این میگذرد که این دنیا بسیار خوب باشد و این دنیا نیز خوب باشد

و مسائلی که علومن ها و خداوندان داشتند اگر سارک دشمن اهل اندیشه کردند میتوانند
در در روایتی این عبارت نمایاده آمد و انصار من فخر و اخذل من خذله یاری داشتند
کسی که یاری دهد علی را و فردگزار دیاری مده کسی را که فردگزار دیاری ندیده
علی را و ادله حق چیز دارد بگردان حق را با علی یا هر شوکه او بگردد و آمد و است که
طاقتات گردیدن برین الخطاب بعد ازین حکایت و گفت گوار نموده باود ترا و شاد
باش لیے پس از بیان اسباب که صحیح کردی و گشتی سولائی هر چون از مرد وزن و درست
کرد و هست این حدیث را احمد از بشار ابن عازب وزید ابن ارقم کذا بیانی المشکانه بگذرد
و رسیده حدیث فایت تفضیل و تکریم هست مر علی مرتضی صلوات اللہ علی بنینا و علیہما و بخیری
و ترغیب هست مومنان را بر محبت و موالات او و جنباب و احتراز از بعض عدو او
و چنانچه در حدیث آمده هست که دوست ندار و علی اگر چون و دشمن ندار و علی بر اگر
منافق نیز امامی در ارجح الستوة مشهوری

نام خود را وان علی مولا ناد این عیم من علی مولا سے اوست پندرتیس تیپت بر کند والتر آمادیش که درین باب فرگور شنید ارجمند متواصیست	زان سبب پندریس بر با اجتناد گفت هر کو را منم مولا و دوست چیست مولا آخر آزادت کند چاچه حدیث افت منی نہیز لته هار دن بوسی و حدیث انسانی و علی منی و المیر داں من والد و عاد من علوان و حدیث لا عطیین للبراتیه رچاچیب اپندر و رسوله
--	--

وکیمہ اند و رسوله وغیرہ اما بیان انگر صحابہ ہم باستحقاق والتصاف خباب پیر
بصفات کاملہ خلافت خاصہ معرفت پووند از آنچہ آئش کے علامہ و ہر سفی الحق
والدرین السفی الحنفی درود کے وقت نزاع انصار و مهاجرین در حقیقتہ بنی ساکھہ
ابو بکر صدیق استاد و تعالیٰ فی ظننت ان علیاً بصلح لذک فاروت ان ابایع فقام
علی وسل سیفہ و قال قمر یا خلیفۃ رسول شرقدک البنی لم رامری تعالیٰ مرا بکر بصلی بالناس
رضینا بدارضی یہ رسول اشد دنیا افلان رضی لامر دنیا تو فی روایتہ قام ابو بکر خلیفیا
بعد فتن رسول شرصلی اللہ علیہ و آله و تعالیٰ لتوکید و استبہ کرم قبلو نے اقبلو فعلم علی و قال
لما لا اقبلک قد کر البنی من یو خرک و اذا آنچہ آئش کے حبیب الخطابے بن عباس
رکفت کہ فی الواقع علی رضی علیہ السلام لائق این کا رہت تلکیں درودے مزاح
بسیار رہت قال بن عباس کفت عند عمر فتنفس نفساً حتیٰ ظننت ان اضلاعہ قد
ان فرجت فقلت له ما خرج ہر لنس منک یا امیر المؤمنین الاعلیٰ عمر شدید قال ای یا
یا بن عباس افی انکرت فلم ادری فمیں جعل ہر الامر بعدی ثم قال علیک ترمی صاحبکہ
قلت یامینہ من ذلک مع جہادہ و سابقة و قرابته و علیکال صدقہ ولکنه امر و فی
وعا پڑہ قلت فاین انت ترجیہ بن عباس میکوید کہ بودم من ترد عمر الخطباء
پس آہ سروی کشیدگان بودم کہ استخواننا می پولوی او از هم بعد اکشت و از هم
شکست پس کفتم نیست این آہ سرو از تو بامیر المؤمنین مگر برادر وہ سختی گفت
رہت گفتی ای بن لاحت گشت مر اجڑے کہ کروہ ہمی پندرام کمزرا و آن اخروہ

وَرَيَافْتَ نَمِيرًا خَرَجَ الْبَحَارِيُّ مِنْ حَدِيثِ أَبْنِ الْمَارِكِ عَنْ يَوْسُفِ عَنِ الزَّهْرَىِّ عَنْ
عَبْدِ الْشَّفِّىِّ كَعْبَ عَنْ بْنِ عَبَّاسٍ قَالَ خَرَجَ عَلَى مِنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي
مَرْضَهِ فَقَالُوا كَيْفَ صَحُّ رَسُولُ اللَّهِ يَا أَبَا حَسْنٍ فَقَالَ صَحُّ مُحَمَّدٌ شَدَّ بَارِي فَقَالَ الْعَبَّاسُ
الْأَتْرَىِّ إِنِّي أَرَىَ رَسُولَ اللَّهِ سَتْوَنِي مِنْ وَجْهِهِ وَإِنِّي لَا عَرَفَتُ فِي دِرْجَوْهِ بْنِ عَبْدِ
بَرِّ الْمَظْلَبِ فَأَنْطَلَقَ بِنَاهِيَّ رَسُولُ اللَّهِ سَتْوَنَكُمْ فَانْكَانَ الْأَمْرُ فَنِيَّا سِيَّدُهُ وَانْكَانَ فِي غَيْرِ نَاهِيَّا كُلَّهُ
فَأَوْصَى لَنَا فَقَالَ عَلَيْنَا كَانَ الْأَمْرُ فِي غَيْرِنَا لِمَ يُعْطِيهِ النَّاسُ بَرِّاً وَإِنِّي دَائِشُ كُلَّهُ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي دِرْجَاهِهِ أَوْ مَا أَنْ أَبْكِي الصَّدِيقَ وَسَابِرَهِ
وَرَبِّنَاهِيِّ وَغَيْرَهُ آمِدَهُ كَمْ عَلَى تَرْضِيِّ وَعِبَادَتِنَزَدَ حَفْرَتُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
مُوتَ بِرَأْدِهِ وَعِيَادَتِنَعَلَى تَرْضِيِّ لَفْتُ بِيَا وَطَلَبَ كَمْ أَنْ اخْرَفَلَفْتُ رَا زَ حَفْرَتُ
أَكْرَدَرَمَا يَا شِدَّدِيَا كَمْ دَبِرَنِيمَ ازِرَا زَ اَذَ حَفْرَتُ پِسْ عَلَى تَرْضِيِّ لَفْتُ مِنْ طَلَبِنِيمَكِنْ
وَرَوْقَنِيَّكِيَّابُوكِرِدِعِرْهُفِيرِهِ صَحَابَهُ حَاضِرَانِدَوْدِرِعَبِيِّ رَوَابَاتُ آمِدَهُ كَمِزِرَسُوقَدَ
دِرِبَاطَلَبَنِيَّكِنْ دَازِنَخَلِدَسَتُ اَتَنَاهِمَنِصَبُ سَوْلَنِزَاكِرَونَ دَبِرَأَنَفَرَتُ وَ
هَمَتْ قَوِيَّيَّبَجَارَبَرَونَ دَفِيَقَنَالَهِيَ دَاعِيَيَّهُ عَلَادَكَلَهَ اللَّهُ وَنَفَسَنَ دَفِرَوْنَخَنِيَّنَ مَعَقَيَّ
شَكْرَتْ بِهِرَسَانِدَنَ كَمْ قَبِيرَازَانَ باخَوَتْ رَسُولَ صَلَّمَ وَمَوَالَةَ دَوْدِلَقَطَوْصَيِّ وَارَثَ
وَأَشَالَ آنَ كَرَدَهُ شَوَّدَ خَرَجَ الْأَيَّامَ عَنْ بْنِ عَبَّاسِ الْمَبْنَى قَالَ أَكِيمَ نِيَّوَلَانَ
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَقَالَ كَلِيلَنِنْ نَصَمَ أَكِيمَ نِيَّوَلَانَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَقَالَ
صَمَ عَلَى الْكَرْهِمَ فَقَالَ عَلَيْنَا اَتَرَالَكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَقَالَ نَتَرَئَ فِي الدُّنْيَا

وآخرة واز الجلالة نست كحضرت على رقني فرمود من الحق مني كیست سرا وارت
از من اخراج الحاکم عن ابن عباس قال كان علي يقول في حیوة رسول الله ان الله
يقول انان مات او قتل لاقلبهم على اعقابهم وانه لا ينقلب على اعقابها بعد ذلك انا
واني لسن مات او قتل لا قاتلین علی ما قاتل عليه حتى اموت وانه اني لا خوه ولهم
وابن عمره ودارث عليه من الحق به مني واز الجلالة نست كسمعي وفاصن فدیک معاویه
با و لفت که چه چیز منع می کند ترا از سب ابی تراب پس فضائل و مکالات آن ذات
قدسي صفات بیان فرمود اخرج مسلم بن عامر بن سعد بن ابی وفاصن عن ابیه
قال مر معاویه بن سفیان سعد افقا ما منعک ان شب ابا تراب قال اما ذکرت
ذلكما قال من رسول الله فلن انسیمه للمن تكون لي واحده منهن احبه من خمر لنعم
سمعت رسول الله يقول له وقد خلفه في بعض مغایره فقال له على يا رسول الله
خلفتني مع النساء والصبيان فقال له رسول الله ما ترضی ان تكون مني بجز لته هرون
من عیشی الا انه لا بیوه بعدی وسمعته يقول يوم خیر الاعظیم هر رایته رجل ایجیب
ورسوله ویکیم شد ورسوله قال قطعا ولنا المقابل او عوالي عليها فاتی دیه بر مد
نبھیق فی عینیه ورقع الرایته الیه ففتح الله علیه و لما تزلت هر رایته قال تعالی
ابن ازار ما تخد عار رسول الله علیا و فاطمه و حسناء حسینا فتقال للسم مولا راهی و از اینی در
مسلمان و مقداد و اب طعیل وغيره صحابه کرام فضائل آن قد واه امام بیار
منقول است فی الصوات اخرج احمد بن رجل اسال معاویه من سلسلة فعال سال

مننا علیاً فهم اعلم فقال لا امير المؤمنین جواب کیم فیما احبابی من حباب علی قال
بیک ما قلت لقدر هست ربنا کان رسول شد لغیره بالعلم لغزاً و لقدر قال لاست
منی بنزرت هارون بن موسی الا ان لا بیوه بعدی و قشیری بر رسول خدا در نماز که علی
جیادات هست فاسنی و گفین و صلوة ناقلاً ما تشد تجد و غیره و در صیام و سایر میتوان
شاید رسول خدا بود رسول خدار ابا دی تشقی بود و متن خوست که جدا شود و
بل اس تینان در خانه رسول خدا ایرفت و هر کاه او را مخی و دید خضری بے دلیل
سبارک پیدا کیشت و هر کاه از دیدار وی مسرور میشد از غایت فرح و سرور
اکر میفرمود علی آمد و کسیدا بخیر عالم تضیی در وقت غضب رسول خدا طافت و
برآت سخن بود و خانه او سیان خانه رسول خدا بود و اینچه از تلطیفها با دی نمود کسی
آن عامله نمی فرمود و عن ام سلمه قالت والذی جئت ائم کان علی الاقرب الناس عین دار رسول الله
قد رسول شعده است ولی قول جار علی جار علی مرارا فقلت فاطمه کامکسی بعثتی حاجته
قالت فیما بعد قالت ام سلمه فظحت این له الیه حاجته فخر جان من البت فقصد ای
عند الباب و کنت من او ناہم الی الباب فاکیم علی رسول شد و جعل شیا وره
و ناجیه ثم قبض رسول الله من پوسره فلک فکان علی اقرب الناس محمد اخرج الطبری
والحاکم عن ام سلمه قالت کان رسول الله اذا خضب لم یجز احمد ان يکمل الاعلی و
اخراج البخاری من سعد بن عبد الله جابر جبل لابن عمر فساله عن علی فذر محاسنه
قال یروذک بعیة او سطیوت المبنی و من نافع اما علی فابن عجم رسول شد و مفتتة

وَأَشَارَ وَبِيْدَهُ قَوْلًا فِي أَعْيُّهِ حِيثُ تَرَوْنَ وَأَخْرَجَ الْبَغْرَى وَالْمَلَمْعَى عَنْ أَبِي
حَازِمٍ عَنْ مَلِلَ بْنِ سَعْدٍ قَوْلًا هَارِبًا عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَآكِهِ بَيْتَ قَاطِرٍ قَلْمَحِيدَهِ عَلَيْهِ
فِي الْبَيْتِ قَوْلًا أَيْنَ بْنَ عَكْ قَالَتْ كَانَ عَيْنِي وَبِيْنِهِ شَرِّي فَعَا صَبْنِي فَجَرَحَ قَلْمَحِيدَهِ عَنْهُ
قَوْلًا رَسُولُ اللَّهِ لِأَنْسَانَ النَّظَارِيْنَ هُوَ الْجَارُ قَوْلًا يَا رَسُولُ اللَّهِ هُوَ فِي الْمَسْجِدِ
رَاقِدٌ فِي جَارِ رَسُولِ اللَّهِ مُفْطِرٌ قَدْ سَقَطَ رَوَاهُ عَنْ شَقَّةِ وَاصَابَهُ تَرَابٌ نَجَّلَ
رَسُولُ اللَّهِ مُسِيحَهُ عَنْهُ وَيَقُولُ قَمِّي إِبَاتَرَابٌ قَمِّي إِبَاتَرَابٌ عَيْنِي رَسُولُ اللَّهِ دَادَتْ
خُودَهَا كَلَ زَبَدَنَ مِيَارَكَ عَلَى تَرَضِي صَلَواتَ اللَّهِ عَلَى نَبِيِّنَا دُورِمِكَرِدَ وَنَفِيرَهُ
بَرِخِيزَيَا إِبَاتَرَابٌ عَنْ بَرِيْدَهُ قَوْلًا كَانَ أَحَبُّ النَّاسَ إِلَيْ رَسُولِ اللَّهِ نَالَ
وَمِنَ الرِّجَالِ عَلَى دُونِهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَوْلًا دَعَلَتْ سَعِيْلَى عَلَى عَارِيَشَةَ نَسْعَتَهَا
نَسْنَنَ دَرَارَ الْمَجَابَ وَهِيَ تَسْأَلُهُنَّ عَلَى قَوْلَاتِ تَسَالِنِي عَنْ رَجَلٍ بَعْدَ مَا عَلِمَ عَلَيْهِ
كَانَ أَحَبَّهُ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ عَلَى وَلَانِي الْأَرْضِ امْرَأَةً كَانَتْ حَبَّلَ رَسُولُ اللَّهِ
مِنْ امْرَأَةٍ أَخْرَجَهُ الْأَحَادِيْثُ الْحَاكِمُ فِي الْمَسْتَدِرِكِ وَأَخْرَجَ النَّاسَ عَنْ أَبِي
جَعْفَرِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلَى أَبِرَاهِيمِ سَعْدِ وَقَاصِ عَنْ أَبِيَهِ قَوْلًا كَنَاهَدَ الْبَنِي وَعَنْهُهُ قَوْلًا
جَلَوْسَ فَدَغَلَ عَلَى فَلَمَادَلَ خَرْجَوْا فَلَمَادَلَ خَرْجَوْا تَلَارَ مُواقَالَوْا وَأَشَدَّهَا خَرْجَهَا وَأَوْغَلَ
خَرْجَهُوْ فَدَخَلُوا قَوْلًا وَأَشَدَّهُمَا دَخَلَتَهُ وَأَخْرَجَهُمْ بَلَ اللَّهِ دَوَغَلَ وَأَخْرَجَهُمْ
مِنْ كَنَدَ سَعْدِ وَقَاصِ ازْ پَرَخُودَهُ كَبُودَهُ يَكِمَهُ صَحَابَهُ تَرَدَّهُ وَلَهُدَهُ اصْلَى اللَّهِ عَلَيْهِ
وَآكِهِ وَزَرَدَهُ كَبُوكَسَ سَوْلَهُدَهُ اصْلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَآكِهِ مَرَدَهُلَنَ شَسَتَهُ بَوْدَهُهُ آمَدَهُ عَلَى

وَأَشَارَ وَبِيْدَهُ قَوْلًا فِي أَعْيُّهِ حِيثُ تَرَوْنَ وَأَخْرَجَ الْبَغْرَى وَالْمَلَمْعَى عَنْ أَبِي
حَازِمٍ عَنْ مَلِلَ بْنِ سَعْدٍ قَوْلًا هَارِبًا عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَآكِهِ بَيْتَ قَاطِرٍ قَلْمَحِيدَهِ عَلَيْهِ
فِي الْبَيْتِ قَوْلًا أَيْنَ بْنَ عَكْ قَالَتْ كَانَ عَيْنِي وَبِيْنِهِ شَرِّي فَعَا صَبْنِي فَجَرَحَ قَلْمَحِيدَهِ عَنْهُ
قَوْلًا رَسُولُ اللَّهِ لِأَنْسَانَ النَّظَارِيْنَ هُوَ الْجَارُ قَوْلًا يَا رَسُولُ اللَّهِ هُوَ فِي الْمَسْجِدِ
رَاقِدٌ فِي جَارِ رَسُولِ اللَّهِ مُفْطِرٌ قَدْ سَقَطَ رَوَاهُ عَنْ شَقَّةِ وَاصَابَهُ تَرَابٌ نَجَّلَ
رَسُولُ اللَّهِ مُسِيحَهُ عَنْهُ وَيَقُولُ قَمِّي إِبَاتَرَابٌ قَمِّي إِبَاتَرَابٌ عَيْنِي رَسُولُ اللَّهِ دَادَتْ
خُودَهَا كَلَ زَبَدَنَ مِيَارَكَ عَلَى تَرَضِي صَلَواتَ اللَّهِ عَلَى نَبِيِّنَا دُورِمِكَرِدَ وَنَفِيرَهُ
بَرِخِيزَيَا إِبَاتَرَابٌ عَنْ بَرِيْدَهُ قَوْلًا كَانَ أَحَبُّ النَّاسَ إِلَيْ رَسُولِ اللَّهِ نَالَ
وَمِنَ الرِّجَالِ عَلَى دُونِهِ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَوْلًا دَعَلَتْ سَعِيْلَى عَلَى عَارِيَشَةَ نَسْعَتَهَا
نَسْنَنَ دَرَارَ الْمَجَابَ وَهِيَ تَسْأَلُهُنَّ عَلَى قَوْلَاتِ تَسَالِنِي عَنْ رَجَلٍ بَعْدَ مَا عَلِمَ عَلَيْهِ
كَانَ أَحَبَّهُ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ عَلَى وَلَانِي الْأَرْضِ امْرَأَةً كَانَتْ حَبَّلَ رَسُولُ اللَّهِ
مِنْ امْرَأَةٍ أَخْرَجَهُ الْأَحَادِيْثُ الْحَاكِمُ فِي الْمَسْتَدِرِكِ وَأَخْرَجَ النَّاسَ عَنْ أَبِي
جَعْفَرِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلَى أَبِرَاهِيمِ سَعْدِ وَقَاصِ عَنْ أَبِيَهِ قَوْلًا كَنَاهَدَ الْبَنِي وَعَنْهُهُ قَوْلًا
جَلَوْسَ فَدَغَلَ عَلَى فَلَمَادَلَ خَرْجَوْا فَلَمَادَلَ خَرْجَهُوْ تَلَارَ مُواقَالَوْا وَأَشَدَّهَا خَرْجَهَا وَأَوْغَلَ
خَرْجَهُوْ فَدَخَلُوا قَوْلًا وَأَشَدَّهُمَا دَخَلَتَهُ وَأَخْرَجَهُمْ بَلَ اللَّهِ دَوَغَلَ وَأَخْرَجَهُمْ
مِنْ كَنَدَ سَعْدِ وَقَاصِ ازْ پَرَخُودَهُ كَبُودَهُ يَكِمَهُ صَحَابَهُ تَرَدَّهُ وَلَهُدَهُ اصْلَى اللَّهِ عَلَيْهِ
وَآكِهِ وَزَرَدَهُ كَبُوكَسَ سَوْلَهُدَهُ اصْلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَآكِهِ مَرَدَهُلَنَ شَسَتَهُ بَوْدَهُهُ آمَدَهُ عَلَى

او را داده ای این که این میگذرد که این کسی که نمیگذرد فرزند ای این کسی که نمیگذرد
که این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد
که این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد ای این کسی که نمیگذرد

علیه السلام پس هرگاه که در آمد علی مرتضی بپرون آمد زده همراه او یکی بد گیرے لامست
می کرد و دعی یافت فتیم خدا اما را بپرون نکر در سوی اصل الله علیه السلام و در زیارت
علی مرتضی اچه شد که خود بخواه بپرون آمد یکم پس با ذکر شدند و در آمد محبیم سوی خدا پس مود
در زیارت مم من علی مرتضی را بپرون نکرد مشم اشارا بلکه خدا استغای در آوردا و اور را
بپرون کرد شمارا او اخرج النساء عن بی ذرعة بن عمرو بن جبریل عن عبد الله
بن حبیب علیہما السلام علیا یقول کنت او خل علی بنی اسرائیل یکلی فانکان یصلی سج فدخلت اذن
لهم یصلی اذن لی فدخلت می فرمایم علی مرتضی که چه شد و رآدم نجابت بنی خدا اهر بشے
پس اگر نماز میخواهد رسول شد سبحان الله میگفت تامن بر انکه در نماز است
پس فرآدم نجات و اگر به نماز مشغول بمنی بود اذن میداد مراسیں در عی آدم
فی المشکاہ عن علی قال کانت لی منزلة من سول شد لم مکن لحد من الخلاف آیتہ علی
سحر فاقول السلام علیک یابی ایش فان بخنج الضرف ای هی و الا دخلت علیه راه
النساء و اخرج النساء عن بی الاسود و رجل آخر عن راذن قال کانت واشه
اذا سالت عطیت و اذا سكت اتبدیت فرمود علی مرتضی علیه السلام قسم نجبا که بود
آنقدر منزلت من نزد رسول خدا که هرگاه میخواستیم چیزی را عطا میفرمود این
و اگر طلب نمیکرد میزیرد اگر داشت خود بی خشید مردا و اخرج النساء عن سلمان
بن عبد الله بن الحارث عن جده عن علی قال مرضت فاتانی رسول الله فدخل
لی و امام طبع فانکی ای جبی شم سجنی شویه فلم ارای قد هدیت قام ای المسوجی می فلما

قضی صلوٰتہ جا درفع الثوب رقال فیم یا علی فقیرت وقد برارت کان نالم شنکشندیا
قبل ذکر فقاں سالیت بی شیئانی صلوٰتی الاعطاٰنی و ماسالیت لتفقیری شیئانی
الا قد سالیت لک روایت ہست از علی هر ترضی که مرد پر این بود و در سوی خدا
تشریف آوردو پہلوی ہن شست بعد ازان در چادر خود گرفت ہر کاه
کر یافت آرامه توکین در من استاد و رفت بسوی سید براہی نماز و بعد ادای
نماز باز تشریف آوردو چادر راز من کشید و فرمود بایت ای برخیز رای علی
پس استاده شدم صحیح و متذکرست کو یا که غبود مرابعی ہر گز نیشن بن شعر
کم ابرات و صبا الصلیح تھا و اطاقت اسریا مرن لاقہ اللهم

میں بزرگ میں اپنے فرزند
عیار نظری قرار داد تا شاید
پرستی خود کو اور اسرائیلی
بزمیں بزرگ میں اپنے فرزند
بزرگ ذمہ دین بن کر اپنے فرزند
پرستی خود کو اور اسرائیلی

پدرستیک در از گشت شوره رسوندا با پسر محمدی علی مرتضی پس فرمود رسوند
صلی اللہ علیہ آله و رحمۃ الرحمۃ ایشان که من از تفخیم مشوره نکردم با اکی مرتفع
صلوات اللہ علی بنی اعلیٰ بکریندار از لغت مشوره نکرد با ای دنیه عن
ام عطیتیه قال عیث البین صلی اللہ علیہ و آله و سیدی ایه معنی قاتم نسمت رسول
و هورافع یزید یقیول تسم المکتبی تی ترسنی علیمارواه الترمذی ترجمہ رسول
صلی اللہ علیہ و آله و سیدی ایه لشکر روان ساخت بجا ائم و بود دران اشتر خلی مرتضی
پسر اخ حضرت هردوست بیارک خود را برداشت بسته آسمان فرسو
خدای امیران مردانه آنکه بنا کے بین علی مرتفع سه بو صلاد خدا
با زمر سانده که گریم به دل ران نماند و از جمله فضائل دست که روایت
گرده شده است قال عمر حضرت رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آله و سیدی یقیول لوان السموات
والارض و فتنانی گفتہ وزدن ایمان علی ارجح ایمان علی علیه السلام پردازی
فضل الخطاب وغیره و عن انس بن مالک قال کنت احمد رسول اللہ فتحم
رسول اللہ فرنخ مشوی فقال اللهم ایتی با حب شلچک الیک یا کن یعنی هر طیور
قال فقلت اللهم اجعل رجل امن از انصار فی رعلی فقلت ان رسول اللہ علی حاجت
تم جاؤ فقال رسول اللہ افتح درخان فقلت رسول اللہ ما حکی علی هاشم فقلت یا رسول اللہ سمعت
دعا کن فاجبت ان یکون رجل امن قومی فقال رسول اللہ شد ان الرجل قد حب
قومه فی بعض الروایات ذکر فضل اشتریتیه من ایشان او اللہ ذرا الفضل الغظیم

هم ز قصر سر جاه بکشايد و بز شاشته می نگیر فضل شاد گرماک باشد پیش ورق ابایان آنکه در زهد و تقوی و ترک لذات دنیا و محقر اش کاشدن شهوات نفس	در شکسته پائی حق نجده پرس فهم در خاطر تیزگرد نیست راه بله عذایات حق در خاصهان حق ایمان آنکه در زهد و تقوی و ترک لذات دنیا و محقر اش کاشدن شهوات نفس
---	--

لای این دن بی دن نمی بیند و می بیند

وَخَوْنَ خَدَا وَعَنْبَتْ بِعْقَبَى بِطَرِيقَهِ رَسُولُ خَدَا بَوْدَ قَالَ عَلَى وَاسْتَدِلْ دِيَانَا كَمْ مِنْهَا هُوَ
 فِي عَيْنِي مِنْ عَرْقِ خَزَرِي مِنْ مَجْدِ وَمَهْرَانِي الصَّوَاعِقِ وَفِيهِ لِيَفْرَأَ اخْرَجَ أَبُو عَمْرَ عَنْ حَلَّ
 مِنْ هَدَانِ قَالَ قَالَ مَعَاوِيَةً يَا ضَرَارَ صَفَ لِي عَلَيَا قَالَ عَسْنَ قَالَ تَعَصَّفَهُ قَالَ أَمَا
 أَذْنَ لَا بِمِنْ وَصَفَهُ وَكَانَ وَالشَّرِيدُ الْمَدِي شَدِيدُ الْقَوِيِّ يَقُولُ فَهُنَّا وَكِيمُ
 حَدَّلَانِي بَحْرُ الْعَالَمِ مِنْ جَوَابِهِ وَنَيْطَقُ الْحَكْمَةِ مِنْ نَوَاحِيهِ تَوْحِشُ مِنَ الدِّيَانَا وَزَهْرَتَهَا وَمَا يَنْسَى
 بِاللَّيلِ وَوَحْشَتَهُ وَكَانَ عَزَّزَ الْعَرَبَةَ طَوِيلَ الْفَكْرَةَ يَعْجَبُهُ مِنَ الْإِلَامِ يَخْشَى وَفَقَرُوْنَ الْطَّعَامَ
 يَخْشَى وَحَشَبَ كَانَ فِينَا كَاهْدَنَا يَجْعَلُنَا إِذَا سَأَلْنَا وَيَنْبَغِي إِذَا اسْتَبَانَا وَيَعْنَيْنَا إِذَا عَدَّهُ
 وَيَرْمَيْنَا إِذَا اتَّنَاهُ وَخَنَّ وَالْيَهُ سَعَ تَقْرِيبَهَا إِيَّانَا وَقَرَبَهُ مِنَا لَا تَكُونَ سَكَلَةَ يَبْتَلِيهِ لِيَعْظِمَهُ
 الدِّينَ وَيَقْرِبَ السَّاكِنَ لِلطَّبِيعَ الْقَوِيِّ فِي هَاطِلَةِ الْأَئِمَّةِ الضَّعِيفِ مِنْ عَدَلِهِ وَاسْتَدِلَّهُ
 لِقَدْ رَأَيْهُ فِي بَعْضِ مَوَاقِفِهِ وَقَدْ أَرَى اللَّيلَ سَدَلَهُ وَغَارَتْ بَحْرَهُ قَابِضًا عَلَى الْحَيَاةِ
 بَخْلَلَ تَكَلَّمَ السَّلِيمُ وَيَكَلِّمُ بَكَا الْخَرَمِينَ وَيَقُولُ يَا دِيَانَا غَرَى غَيْرِي إِلَى تَرْضِيَتِهِ
 تَشْوِقَتْ هَيَّاتُ هَيَّاتٍ قَدْ مَا يَتَكَثُرُ ثُلَاثَةَ الْأَرْجُوتَهُ فَيَهُمْ كُلُّ قَصِيرٍ وَخَطِيرٍ حَقِيرٍ
 آهَ آهَ مِنْ قَلَّةِ الزَّادِ وَبَعْدِ السَّفَرِ وَوَحْشَتَهُ الْطَّرِيقِ ثَلَاثَيْكَ مَعَاوِيَةً وَقَالَ رَحْمَانُهُ
 يَا بَسْنَ وَاسْدَ كَانَ لَذَكَرَ فَلَيْفَتْ تَرْبَكَ عَلَيْهِ يَا ضَرَارَ قَالَ حَزَنَنَ فَنِيجَ وَلَدَهَافِ
 حَمْزَهَ وَمَحْمَدَهُ رَوَى يَتَهُّبَتْ كَلْفَتْ مَعَاوِيَةً يَزْفَرَ الْمَدِي ضَرَارَ
 بِيَانِ كَنَّ اَوْصَانَ عَلَى رَالْفَتْ ضَرَارَ مَعَافَ دَارَ مَلْكَفَتْ مَعَاوِيَةَ بِيَانِ يَا يَمِرَّ وَ
 اَوْصَافَ عَلَى رَالْفَتْ حَلَالَفَرَادَرَ اَقْنَادَرَ اَبِيَانَ كَرْدَنَ اَوْصَافَ عَلَى مَرْتَضَى

میں ملک کو جو اپنے بھائیوں کی طرف سے پہنچا دیا تھا
میں ملک کو جو اپنے بھائیوں کی طرف سے پہنچا دیا تھا

116

از نظر این افراد
بیان حزن

صلوات اند علی خبینا و علیه سبقتی بود علی مرتضی ابی علی المدحی یعنی نهایت رعایت
نداشت که او صافش در احاطه و قدرات در آید شعر عزیزی
لاتر رک لواصف المطربی خصایصه اوان یک ساقیانی کل ما و صفا

卷之三

جو ان چون علی ٿئي چون ذو لفظ لئي ايش بجر و سب سپور مکن هيست الادا نم که سفل او مکن هيست	نري درونه مبينه د گر روزگار او صاف علی بچشمکو مکن هيست من ذات علی بو اجي کے دائم
---	--

دست و مکانه دار قوت و شجاعت انسان

بود از غاییت فتوت خویش
خالی از حول خویش و قوه خویش
قوه فصل حق از وزده سر
کند بخوبی شدن و رخیب
و می گفت قول فضیل که جدایی کر مخون می حق را از باشل ایسات

و حی دلایر شش که منتظر گاه است
آنکه از حق یا بد او و حی وجواب
و حکم می کر و بعد از که در آن صلی و حضی بر صحیح می نماید
و حکم می کر و بعد از که در آن صلی و حضی بر صحیح می نماید

عمل چه بود آب و هاتچار را
حدل وضع نعمتی بر موضع
هر گویی میرزا و بدکاران

گز و میان بین از نهادهای این دنیا
که از آنها می‌توان در اینجا اشاره کرد
که از اینها می‌توان در اینجا اشاره کرد
که از اینها می‌توان در اینجا اشاره کرد

بیضیل کن ابر ببر ہمہس لکم
کر پر زرد نخے نہ گر دو کم

و جابری بود علم از هر پلولی دی یعنی علی هر رضی در یا علی هر طبق علم بود که به جانب
افاضه فیض وی بینشد و تا قیامت جابری خواهد باند ملکه می

شماره اول

یوئی از گلزاران سر و گل است چشم یعقوبی هم ردمش کند آنچنان که شدید از آمریکا جان تن و آپ گلش با علم چنان شنا	آن سخنهاست که از عقل طشت آن داعی که بران هم شن تند دل بیارا مدنگفتار صواب نخ سلوانی در دلش عالم کردی حاش	و میگردد علی قصی از دنیا و متوجه میگشت از زیب و زینت آن
--	---	---

19. *Leucosia* sp. (Diptera: Syrphidae)

<p>ترک دنیا گیر تما سلطان شوی اونچه با تو در دنیا پدر زر پر خاک</p>	<p>ور نمہ همچون چرنخ سرگردان شوی اینچه در نیسا بود نه دین پاک</p>
<p>والش می گرفت علی هر قصی در طامت شب و دشت آن پا خدا و افوس سلیمان</p>	<p>والش می گرفت علی هر قصی در طامت شب و دشت آن پا خدا و افوس سلیمان</p>

در خلوت باد مولا | شعار

در وجود خویش هم خلوت گزین
زانگه در خلوت صفاها می دلت
آنگه در خلوت نظر بر دوخته است
خلوت از اغیار باشد نه زیارت
جز برای حق نباشد غیر خلوتش
جز خلوت کوه حق آرام نیست

ردمی زرد یوار گن تهان نشین
قرچه گزیده هر کو عاقل است
آنگه در خلوت نظر بر دوخته است
خلوت از اغیار باشد نه زیارت
جز برای حق نباشد غیر خلوتش
جز خویشی لی در و فی دامن

و مبتفناست آن فی ذاکر لعبرا لاولی الابصار بسیار عبرت می کارد
علی مرتفعی از چیزی که فرموده است حق جل و علام عبرت گرفتن بی خشم

تلن فرستد چون فرستاده طبقا
مرد ول ترسنده راساکن کند
چون شنیده ی تخطاب رافت

لا اخفاقو و ان چرخفت داد حق
هر که ترسد مرد را ایمن کند
لی زد ریاضت فی از صوح و قوف

و بود علی مرتفعی در از فکر و اکثر متفکر بیهاند آیات

فکر گن تا نسیه و گردی از حسد
پیر فکرت زن ک شهادت کند
راه آن باشد که پیش آید شی
نه بخزنداد شکر گر گر شود

فکر گن تا وار ہی از فکر خود
چون در معنی زنی بازت کند
فکرت آن باشد که بکشاید رهی
شاه آن باشد که از خود شه شود

اپا نز شاہیہ او سر مری
جمو عز ملک و دین احمدی

خوش می مدارد این پاسی که درست و لذت آنی نبود و طعمانی درست که بگویی در دیگر می میخواهد شو دلخیز بسیار طیف و طعام لذیذ از ثغرات

و میانند اشت اپهات

ز خود گرد و هستی اسرار دان
خرش نگردد و گرگبیری در عسل
از گفت آن جان بجان جامی بود
صد هزار آزاد او را گرد و می گرد
مرغ روحت بسته با عین و گر
ورزد و تی ورزی می چکا لاما
جان رخت چله در پر پیشست
تائند چو لان بگرد آن چمن
تائیا بگر از من خالی بخاست
حق مرشد صحیح داده ای و پیش

چونکه شسته گرداد این جسم گران
آن تنی را که بود جان دخیل
آن سی داند که روزی زنده بود
این تن کج فکر معلوس رو
این بدن اندوفدا می پسر
جان کشایید سوی بالا بالا
هر گرانی چون کسل خود از من است
کند و تن را ز پائی جان نمین
سجد و نتوان گرد پر آب جات
چون ببردم از حواس بپسر

و بود علی مرتعنی صلوات اللہ علی نبینا وعلیہ سلام ما مات در کیانی از نایفی وجود آن نبرگی و عظمت و جاده و حکالت از لوث بکر و رعنونت پاگ بود و دیگر خوبی تکمیلت نهی نمود و جواب سی داد مارا ہرگاه سوال می کرد یعنی دخیر می داد مارا

<p>لهم کانی فوق فہم سالکان فہم کریں اشد اعسلم بالصواب</p>	<p>صورت شر بہ غاہ و جان در لامہ و ریشر روپوش کشته ہست آفتاپ</p>
<p>دبا وجود فرب و مفترت ماتردا و ووجہ و شفقت او بر حال اعلم و ہمیت او بدر پھر در دلماشے ما پھود کر طاقت و جرأت خشم کر باوسے</p>	<p>سخن بیویم ایسا ت</p>
<p>خلق را طاقت و نظم او ترسداز دی جن داشن ہر کہ وہ ہمیت این ہر دصاحب لقیت</p>	<p>بیست بی سبقت نہیں او ہر کہ ترسید از حق و تقوی گزید ہمیت حق ہست این از خلق بیست</p>
<p>تعظیم و اعز از میگرد علی ترضی صلووات اشد علی بنیاد علیہ مونمان را</p>	<p>ایسا ت</p>
<p>کہ ہو اجز قتل این در و از همیت کافراز ایمان او حضرت خور و و سلوك و مواسات می فرمود علی ترضی بامسائیں و فخر از نگاه نہیست بیچ</p>	<p>ما ہوا نمازه ہست ایمان از همیت مومن آن باشد کہ اندر نیکت بہ</p>
<p>چیز برای نفس خود ان آنچی لا سخن ایسا ت</p>	<p>گر نماز از حود و رست تو مال</p>
<p>کی کند قضل خداوت پا مال لیکن نمود مرز عده باشد بی</p>	<p>ہر کہ کار و گرد و اپنار سش قی</p>

لر زدن از خود گذشتند و میخواستند که این را بگیرند
و آنها را بگشایند و آنها را بگشایند و آنها را بگشایند

و بود علی مرتضی صفوات استد علی بنیاد طیه کر غالب بود و بر سر اقوای او ایام
نمیداشت آنی ز اقوای افظیر بود و پیشتر و قوی و شجاعت او که قری
و فاعل بخی صدق و راستی ازان مطهر حق بظهور آید یعنی خون جز خدا او
رسول از دیگری نداشت و اقبال بود و همه ها مغلوب ایمیات

لطفت پنجه می خورد علی را کاری علی	شیر حقی پلپو اسے پس و بی
از علی موز اخس لاص علی	شیر حق را دان نزهه از دل

و بود علی مرتضی علیه السلام که ناید نداشت از صد و افات و می
چیزی غافری یعنی بد او غربیان و سکینان میرسد و در هر کار صدق
و راستی را کاری فرمود ایمیات

از بندی برخوان رحال جادومن	صدق هن جان داده ای بقون
را تهیها دانه دام دست	از حدیث راست آرام دست
همچنانکه روشن اند وین دوغ	دل نیار امد بگفتار ورد غ
تا ابر باقی بود رجحان عان	زنگ شکن زنگ لکران نفاق
تا ابر باقی بود در تقدیم	زنگ صدق و زنگ تقوی و قدم

و لطف ضرار شدی که حاضر شدم در جایگزینی استاد علی مرتضی علیه السلام
برای عباده خدا وقت تاریک شب فرو رفت و به تارگان ویر مکان آنحضرت
رسیش مبارک خود پست خود گرفته بیقرار و بیکاب بود و اندیشی بیانی مارک

دی گریت پر گلچھپی سخت انزوہنگ پارو و میراری و بغاوت تفرع ذرا

۱۰۷

ای خنک حشیمه آن گردیان اوست
اشک کان از براو پارند خلق
نمالم آنرا نهاد خوش آمدش
هر که باشد شاه در دش را دوا
چون تصرع زا بر حق قدرها است

و می چایون دل که آن برمیان آوت
کو هر است اشک پندار نم خلق
کزو و عالم ناله و عمر با پیش
کر چونے نا در نباشد ولی نوا
آن پها کا نجاست زاری الیات

و من فخر و مولى هر قصيدة صلوات اللہ علی زینبیا و علیہ درگریہ و آہ و نالہ ای زینب
فرجیب دہ و صفر و رسانا ز غیر مردیا پیش آمدی مرا و عرض کردی نفس خود را
بر من یا بسوی من شوق و غبہت لفودی دور ہست و دور ہست اپنے
می خانی مرا بر سینکڑی طلاق و ادم تراسہ طلاق و گذشتہم ترا بحمد کیا پر گشت
نیست در ان برو د در شواہیات

هر که از دیدار پر خوردار شد
مال و نیاد ام هرگان ضعیت
شودی در پای عزم گن زن آنگر

این جهان در حیثیم او مرد ارشد
ملکب عقبی دام مردان شریف
پسچوی و ترک این گرداب

عی فرموده مرضی که ای دنیا عمر توفیل است کافل تقدیم عالی قل مقام
لدنیا قلیل و خلقت حشمت وزیست تو ناچیز و حیراست اپیات

کو دکید و راست فرماید خدا
نیست بالغ حضرت مسیح از ہوا
بی زکات روح کی باشی زکی
شیر مردی باید و در پاولی مردانہ

بعد ازان آدمی شید و فرمود علی مرضی صلوات اللہ علی نبینا و علیہ کافوس
تو شہ راہ وزاد آخرت انگل و قلیل و سفر عقبی بس و راز طویل و طریق
ہولناک چھ خواہ شدای خالق افلاک اپیات

مگزراز ناموس رسوا باش قاش
غضبه انکس اکہ اینجا طوف بیت
ناخاف و دان چو خوف و او حق

هر گاہ کہ بیان کرو ضرایں و صاف جمیل و حضال جلیل حضرت علی مرضی
صلوات اللہ علی نبینا و علیہ بگریہ آمد و معاویہ کفت رحمت کند خدا ابا حسن
قسم خدا ابو دا ابو انگر صلوات اللہ علی نبینا و علیہ خانکہ بیان کردی تو ای ضرار

شعر سری

از یم می مرتمه مرحته الوری بھی

بعد ازان پرسید معاذیہ از ضرار شدی کہ چکونہ ستم دانروہ توبی
ابو الحسن ضرار جواب دا غم دانروہ من بر مفارقت علی مرضی صلوات اللہ علی نبینا

کفت دینا المولع بست و شما
خسل اطفال نہ حضرت مسیح خدا
از لعب بیرون غنیمتی کو دے کے
ہر حرصی نا سزا می ترک دینا کی کند

المیں بکزار جان چو خوف باش
خوف انگر است کو راخوف بیت
لامخاف و دان چو خوف و او حق

وعلیه مانند عتم و انروه زنی است که فتح کرده شود پسر در کنار و سے
وآن زن از دیدن این حال بیاپ و بقیر از زار گریان نمایاند

9

ای در یقیناً شنک من در راه پر می
تماشاند و بپرسی زیبا بد می
از اخراج ابو محمن عبید الله بن ابی الدیل قال رایت علی خرج و علی تبریز
علی نظر از می اذاد کم قیصر بن الحفرو لوار سله صار ای اضفت السا صدر حجج
عبد اللہ بن ابی الدیل روایت کرد که دیدم علی بن ابی طالب صلوات اللہ
علی بنینا و علیہ را که بیرون آمد روزی و بود بر دی پیراهنی کند و از باره
رمی هر کاه که در از می کرد آستین کان پیراهن را پسید تا پناخون و وقتی که
میگذرد شست آستین را پیشید تا اضفت بازو قریب رنج و از آنچه توسع و جذاب
اوست از شباهات اخراج ابو بکر عن ابی شیعیان ام کلثوم مبت علی قال رایت
امیر المؤمنین اتی با ترنج قد حسب حسن احسین فینا ول منه ترنج به فتن عما من دره
شم امر به قفسه ترجیح گفت ام کلثوم و ختر علی بن ابی طالب صلوات اللہ علی بنینا
و صلی الله علیہ وسلم و دوزی آورده شد نزد امیر المؤمنین صلوات اللہ علی بنینا و علی پیراهنها
پس فتنه حسن احسین و گرفتند کی از آنها پس گرفت علی مرضی از دست ایشان و
تفسیر کرد و میان هر دو ایشان و از آنچه آنست که برائی خود رفع نمیگذرد شست و همه
در راه خدا صرف می نمود از اخراج ابو عمر قال کان علی اذاد و در علیه مال